

Arrest

nr. 47 943 van 9 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DASSEN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Tamil met de Srilankaanse nationaliteit en afkomstig uit Mandathivu in Jaffna.

In 1990 verliet u samen met uw familie Mandathivu wegens het oprukken van het Srilankaanse leger. U verbleef op verschillende plaatsen in het noorden van Sri Lanka in gebieden die werden gecontroleerd door het "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam).

In 2005 huwde u tegen de zin van uw ouders in Killinochchi. U ging met uw echtgenote in Killinochchi wonen terwijl uw familie in Jaffna Town verbleef. In Killinochchi werkte u een jaar als chauffeur van een "autoriksj".

In mei 2006 werden alle bestuurders van een voertuig, waaronder u, door "LTTE" opgevorderd om een militaire training te volgen. U volgde een training van een 15-tal dagen in een legerkamp van "LTTE" waarbij u ook een wapenopleiding kreeg. Na uw training ging u gedurende een drietal maanden fysieke training geven aan dorpelingen in Thirruvayyaru nabij Killinochchi. Het werkelijke doel van uw opdracht

bestond er echter in om na te gaan wie van de dorpelingen eventueel zou kunnen worden gerekruteerd door "LTTE".

Op 11 augustus 2006 nam u deel aan de militaire actie van "LTTE" tegen de zeemacht in Mandathivu en Allapatti. U behoorde tot de groep die per boot naar Mandathivu moest gaan, maar door een vergissing belandde uw groep in Allapatti en de andere groep in Mandathivu. Uw groep had geen kaart van Allapatti waardoor er verwarring en chaos ontstond. Uw groep kwam in contact met troepen van de Srilankaanse "Navy" en er ontstond een vuurgevecht waarbij u ook op de soldaten schoot. Vervolgens schuilden jullie in een bunker waar jullie een tweetal dagen verbleven. Nadien had uw overste contact via een satelliettelefoon en werden er boten gestuurd om u terug te brengen naar Poonageri. Een vijftal dagen na die actie moest u ook nog eens wacht lopen in Mannar maar was u verder niet meer betrokken bij militaire activiteiten. Na een zestal maanden bij "LTTE" vond u dat u onvoldoende en onregelmatig werd betaald waardoor u er niet in slaagde om uw familie te onderhouden.

U ging naar huis en besloot om niet meer naar "LTTE" terug te keren. Vervolgens kwam uw overste, Rajanekan, u thuis opzoeken en zei dat u zich moest aanbieden op de "LTTE"-basis. U had vervolgens in het "LTTE" kamp een onderhoud met uw overste die u de toestemming gaf om het "LTTE" te verlaten. Nadat u "LTTE" verlaten had werd u er door "CID" (militaire inlichtingendienst) in 2006 van verdacht om lid te zijn van "LTTE", uw ouders werden door hen ondervraagd over uw verblijfplaats. Tijdens de actie van 11 augustus 2006 was u door collega's van uw vader herkend en u vermoedt dat u daarom door "CID" van betrokkenheid bij "LTTE" werd verdacht.

Op 5 februari 2009, toen Killinochchi door het leger was veroverd, werd u samen met uw vrouw en kinderen opgepakt en overgebracht naar het "IDP-camp" Kathirgamarnar in Vavuniya.

Na een verblijf van een zevental maanden in het kamp, waar werd vastgesteld dat er geen bewijzen waren dat u iets met "LTTE" te maken had, werd u met toestemming van de Gramma Sevaka "geresettled" naar uw geboorteplaats Mandathivu. Naar Killinochchi kon u onmogelijk terugkeren omdat daar nog teveel mijnen lagen.

Bij uw aankomst werd u echter door de "Navy" van betrokkenheid bij "LTTE" verdacht. Toen u op 6 oktober 2009 van de "Navy" een kaart kreeg die moet aantonen dat u een geresettelde IDP bent in Mandathivu werd u bedreigd dat u zou worden doodgeschoten als zij voldoende bewijzen hadden over uw betrokkenheid bij "LTTE".

Voorts koesterde u ook een vrees voor "pistol boys": dit zouden mannen zijn die in opdracht van de "Navy" mensen vermoorden. U vermoedt dat u ook door de "pistol boys" werd gevisieerd omdat in november 2009 een motorfiets naast u kwam rijden met mannen die u observeerden.

In januari 2010 vroeg u een reispas aan dat na een tweetal weken werd afgeleverd.

In februari 2010 vertrok u per bus naar Colombo, waar u nog een maand verbleef.

Op 4 maart 2010 verliet u met uw eigen paspoort Sri Lanka. Via Dubai, Marokko en een land in Afrika kwam u op 15 juli 2010 in België aan waar u asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: "Temporary ID Card" in juni 2009 uitgereikt door de politie in Vavuniya, National Identity Card, rijbewijs, Resettlement Card uitgereikt door de "Navy" van Mandathivu dd. 6 oktober 2009, geboorteaktes, huwelijksakte, een "Return Form" dd. 22 december 2009 dat u de toestemming heeft om met uw familie van Vavuniya naar Mandathivu te gaan en rantsoenkaarten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet kon overtuigen daadwerkelijk betrokken te zijn geweest bij "LTTE".

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen van uw betrokkenheid bij "LTTE".

U beweert dat u alle documenten die uw link met "LTTE" kan aantonen heeft verbrand uit schrik dat het leger deze zou vinden, wat op zich een plausibele verklaring is (CGVS p. 7).

Wanneer een kandidaat-vluchteling er niet in slaagt om de nodige documenten voor te leggen om zijn asielaanvraag te staven dient hij zijn aanvraag aannemelijk te maken met geloofwaardige, coherente en logisch onderbouwde verklaringen.

In casu komt uw voorgedragen "LTTE-profiel", dat aan de basis ligt van uw ingeroepen problemen, niet oprecht over.

Rekening houdende met het feit dat het "LTTE" erom bekend stond om Tamilburgers in de door hun gecontroleerde regio's te rekruteren, te controleren en te liquideren is het ongeloofwaardig dat u enerzijds in mei 2006 gedwongen werd gerekruteerd en reeds na 6 maanden op uw aanvraag de toestemming kreeg om het "LTTE" te verlaten (CGVS p. 6).

Temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat het geweld tussen "LTTE" en de Sri Lankaanse autoriteiten na de zomermaanden van 2006 verder escaleerde.

In bovenstaand verband kan logischerwijze worden aangenomen dat "LTTE" u eerder militair zou inzetten in plaats van u naar huis te laten terugkeren.

In dezelfde context is het ook niet geloofwaardig dat u na de eenmalige militaire actie waaraan u heeft deelgenomen in augustus 2006 tot aan uw vertrek uit "LTTE" in november 2006, aan geen enkele andere militaire actie heeft deelgenomen.

Over uw verdere activiteiten voor "LTTE" die u in die periode zou gehad hebben blijft u eerder vaag: u beweert eens wacht gelopen te hebben in Mannar, meer niet (CGVS p. 9).

Nochtans moet worden opgemerkt dat er in die periode verschillende incidenten waren tussen het Sri Lankaanse leger en "LTTE" in het noorden van Sri Lanka. Dat u militair niet meer werd ingezet en bovendien geen details of plaatsnamen kunt geven waar gevechten tussen "LTTE" en het Sri Lankaans leger plaatsgrepen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgedragen profiel.

Als voorbeeld van een aanval van "LTTE" gaf u de aanval op Anuradhapura op die ergens in 2006 zou plaatsgevonden hebben.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Anuradhapura weliswaar door "LTTE" werd belaagd, maar dit wel in periodes dat u nog niet of niet meer voor "LTTE" actief was. Zo was er in eerste instantie de Anuradhapura slachting die plaatsvond in mei 1985 en de aanval van een zelfmoordcommando van "LTTE" op de luchtmachtbasis van Anuradhapura in oktober 2007. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van uw betrokkenheid bij "LTTE".

Bovenstaande vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u nadat u door het leger in Killinochchi werd opgepakt naar een gewoon "IDP-camp" werd overgebracht, waar u gedurende een zevental maanden met uw gezin verbleef en uiteindelijk de toestemming kreeg om u in uw geboorteplaats te hervestigen omdat er geen bewijzen werden gevonden van uw betrokkenheid bij "LTTE".

Deze houding van de Sri Lankaanse autoriteiten valt echter niet te rijmen met uw verklaringen dat u reeds in 2006 door "CID" (militaire inlichtingendienst) werd gezocht wegens uw betrokkenheid bij de aanval door "LTTE" in augustus 2006.

Indien u reeds sinds 2006 door "CID" werd gezocht kan logischerwijze worden aangenomen dat u in Vavuniya in een afzonderlijk kamp zou worden overgeplaatst, waar "LTTE-verdachten" samen geïnterneerd zijn. Dat dit bij u niet het geval was blijkt nog uit de vaststelling dat u zich probleemloos met de nodige documenten in uw geboorteplaats kon hervestigen. Bovendien vroeg u ook een internationaal paspoort aan dat u na een tweetal weken verkreeg en waarmee u uit Sri Lanka met het vliegtuig bent vertrokken (CGVS p. 3-4).

Dit alles wijst erop dat de Sri Lankaanse autoriteiten niet de intentie hebben om u omwille van mogelijke banden met "LTTE" te viseren.

Dat de "Navy" u in oktober 2009 een vestigingsdocument geeft en terzelfdertijd ermee zou dreigen u te zullen doodschieten is niet geloofwaardig.

Wat uw problemen betreft met de zogenaamde "pistol boys" moet in het licht van bovenstaande vaststellingen worden geconcludeerd dat deze ook niet ernstig kunnen worden genomen. Dat één keer een motorfiets met twee mensen naast u kwam rijden en u observeerden kan bezwaarlijk als een daad van vervolging worden gezien (CGVS p. 12).

Uit wat voorafgaat kan dus worden besloten dat er geen enkele reden is waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren.

Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op "LTTE".

De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven.

In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming.

Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort.

Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval trachtte aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden "LTTE"-profiel.

Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie.

Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u voorgelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en tonen aan dat u een Tamil uit het noorden bent en in een "IDP-camp" heeft verbleven, doch leveren geen bewijs van uw ingeroepen vluchtredenen.

Integendeel, de documenten die betrekking hebben op uw hervestiging in uw geboortestreek Madhativu wijzen erop dat, tegenstrijdig aan uw verklaringen, u niet door de Srilankaanse autoriteiten wordt verdacht van banden te hebben met "LTTE".

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift van 24 augustus 2010 dat hij van zijn betrokkenheid bij de LTTE geen bewijsstukken kan voorleggen omdat hij deze verbrand heeft; hij wijst er op dat de commissaris-generaal dit een aannemelijke verklaring vindt om het ontbreken van stukken te verklaren. Verzoeker verklaart niet akkoord te zijn met de overige redenen in de bestreden beslissing.

Hij benadrukt dat de commissaris-generaal geen informatie bijbrengt die aantoont dat de LTTE haar leden niet zonder meer laat beschikken. Hij verklaart dat LTTE hem wel degelijk liet gaan omdat hij voor zijn vrouw en kinderen zou kunnen zorgen die het, volgens verzoeker, slecht stelden.

Verder wijst hij er op dat er hem geen tegenstrijdigheden ten laste kunnen worden gelegd. Dat zijn verklaringen volgens de commissaris-generaal niet logisch zijn, volstaat volgens verzoeker niet om te besluiten dat deze ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker verklaart dat hij aan geen andere militaire actie dan deze van augustus 2006 heeft deelgenomen omdat hij niet in de frontlinie wou gaan zodat hij dan maar meehielp aan de opleiding van dorpelingen.

Om zijn deelname aan voornoemde militaire actie aan te tonen, verwijst verzoeker naar de website www.asuchuna.com waarop er foto's ervan zouden staan. Hij maakt hierbij voorbehoud om deze foto's alsnog neer te leggen.

Voorts herhaalt verzoeker te vrezen voor de CID. Hij beweert dat hij bij terugkeer naar Sri Lanka herkend zal worden en dat er zo wel bewijs bestaat van zijn betrokkenheid bij LTTE.

Dat hij geen details of plaatsnamen kon geven waar er gevechten tussen LTTE en het Srilankaans leger plaatsgrepen, is volgens verzoeker onjuist; hij laat gelden dat het de tolk is van het Commissariaat-generaal die, nadat hij een voorbeeld gegeven had, hem zei dat dit voldoende was en dat hij daarom niet verder vertelde.

Verzoeker merkt op dat een andere kandidaat-vluchteling, S., tijdens zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal over hem en zijn problematiek verteld heeft en wijst er op dat *“Indien men het dossier van deze persoon zou analyseren, zal blijken dat de verklaringen van verzoeker wel degelijk geloofwaardig zijn”*.

Verder hekelt verzoeker het feit dat er geen onderzoek gedaan werd naar de “pistol boys” waarover hij heeft gesproken. Hij stelt dat dit een lacune is in de motivering van de bestreden beslissing waardoor deze niet redelijk genomen is en derhalve onzorgvuldig is.

Ten slotte stelt hij dat de commissaris-generaal een verkeerde interpretatie gegeven heeft aan het UNHCR document van 5 juli 2010.

Verzoeker benadrukt dat hoewel de situatie in Sri Lanka thans verbeterd is, deze nog steeds aan het evolueren is zodat men nog steeds de nodige voorzichtigheid aan de dag dient te leggen om te stellen dat de situatie in Sri Lanka terug volledig onder controle is.

Aangaande het weigeringsmotief dat verzoeker zijn LTTE profiel niet kan aantonen, citeert hij onder verwijzing naar hetgeen vermeld staat (p. 3) in voormeld rapport, dat de profielen van het UNHCR niet exhaustief zijn en dat als de kandidaat-vluchteling hieraan niet voldoet, zijn dossier individueel dient te worden onderzocht en hem niet automatisch de vluchtelingenstatus kan geweigerd worden.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal dit onderzoek heeft nagelaten. Verzoeker vindt de motivering in de bestreden beslissing dat hij op geen enkele manier weet te overtuigen van zijn voorgehouden LTTE profiel en er bijgevolg dan ook niet kan besloten worden dat hij bij terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt vervolgd te worden, *“te kort door de bocht”*.

Verzoeker is van mening dat er diende nagegaan te worden dat hij ook niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling *“omwille van andere redenen”*. Volgens hem is dit eveneens een lacune in de beslissing.

Hij stelt verder dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is wat betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat op geen enkele wijze afgeleid kan worden hoe de commissaris-generaal *“categorie a, b en c onderzocht heeft in hoofde van verzoeker, minstens wordt hierover totaal geen motivering gegeven”*.

Hij laat nog gelden dat in geval hij naar zijn land van herkomst terug dient te keren, hij vreest dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens het subsidiair beschermingsstatuut, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat, inderdaad, verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De motieven waarop de commissaris-generaal zijn beslissing grondt, worden op uitvoerige en duidelijke wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In casu heeft de commissaris-generaal op grond van de gegevens van het dossier terecht vastgesteld dat verzoekers voorgehouden LTTE-profiel, dat aan de basis ligt van de door hem ingeroepen problemen, niet oprecht overkomt.

Immers, verzoeker legde ongeloofwaardige en vage verklaringen af aangaande de activiteiten die hij voor de LTTE zou uitgevoerd hebben. Daarenboven bleek de houding van de Srilankaanse autoriteiten niet te rijmen met verzoekers verklaringen dat hij door de Srilankaanse overheid gevisieerd zou worden omwille van mogelijke banden met de LTTE.

Door te stellen dat het niet voldoende is te besluiten dat zijn verklaringen niet logisch zijn, toont verzoeker weliswaar aan dat hij het niet eens is met deze appreciatie, maar hiermee toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is.

Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen.

Immers, zoals verweerder terecht opmerkt, blijft verzoeker steken in loutere beweringen, in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en in het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen.

Verzoeker brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven of de vastgestelde ongeloofwaardigheden te verklaren.

Zijn verweer dat LTTE hem na zes maanden lieten gaan omdat hij voor zijn vrouw en kinderen zou kunnen zorgen en dat hij -behalve in augustus 2006- niet militair werd ingezet omdat niet wou mee helpen in de frontlinie, is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, dient de commissaris-generaal overigens niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn en is hij niet verplicht om alle aangebrachte feiten in casu te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt, zoals hoger reeds vermeld, in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf.

Het is ook niet de taak van de commissaris-generaal om in te gaan op een suggestie in het verzoekschrift van 24 augustus 2010, om de verklaringen van een andere bepaalde asielzoeker in België, uit te pluizen naar elementen die de verklaringen van verzoeker zouden kunnen ondersteunen,

(zie het verzoekschrift, p. 7), noch foto's op te zoeken op een -gedeeltelijk foutief opgegeven- website op internet (zie p. 6) waaruit zou moeten blijken dat verzoeker zijn medewerking verleende aan een militaire actie in augustus 2006.

Verzoeker maakt trouwens niet aannemelijk dat hij deze elementen niet eerder in de loop van de procedure had kunnen voorleggen.

Verzoekers argument dat het aan de tolk op het Commissariaat-generaal te wijten is dat hij geen details of plaatsnamen opgegeven heeft waar gevechten tussen LTTE en het leger plaatsgrepen, wordt door de Raad niet aanvaard. Uit het verhoorverslag blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem duidelijk gemaakt dat eventuele problemen gemeld moeten worden (zie voorpagina verhoorverslag van 2 augustus 2010). Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken (zie voormeld verhoorverslag, laatste pagina); hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.

Verweerder stelt dan ook terecht dat verzoekers opmerking niet alleen laattijdig is, maar ook niet ernstig te noemen is om na confrontatie met een weigeringsbeslissing louter te beweren dat hij op aanraden van de tolk niet meer gegevens heeft meegedeeld.

Bovendien is verzoekers bewering in zijn verzoekschrift in strijd met het antwoord van verzoeker op de vraag of hij nog andere aanvallen kent (zie het verhoorverslag van 2 augustus 2010, p. 10; vraag: "*Kent u nog andere aanvallen?*", antwoord: "*Neen*").

Dit antwoord brengt het voorgehouden profiel van verzoeker als LTTE aanhanger in het gedrang.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing er terecht op wees dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Anuradhapura inderdaad door LTTE werd belaagd, maar dit in mei 1985 en oktober 2007, m.a.w. gedurende periodes dat verzoeker nog niet of niet meer voor LTTE actief was, terwijl de ambtenaar op het Commissariaat-generaal hem gevraagd heeft namen van incidenten te geven in de periode dat hij, naar zijn verklaringen bij LTTE was (zie voormeld verhoorverslag, p. 10). Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift aan voorbij.

Verzoekers opmerking dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht naar de door hem vernoemde "pistol boys", zet geen zoden aan de dijk. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het status van vluchteling te bekomen en/of lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen

Bovendien deelt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal dat het eenmalig feit dat twee mensen op een motorfiets verzoeker bij het voorbijsteken iets meer dan vluchtig aankeken, bezwaarlijk als een daad van vervolging kan worden aanzien.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een verkeerde interpretatie geeft aan het UNHCR document, kan hij door de raad niet gevolgd worden. Het is niet alleen omdat verzoeker niet voldoet aan de UNHCR profielen dat hij als vluchteling geweigerd wordt; uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk verzoekers hele individueel verhaal heeft beoordeeld en dit niet wist te overtuigen. De stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal nog had moeten nagaan of verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus omwille van "*andere redenen*" -bedoeld wordt andere dan deze die betrekking hebben op de LTTE-, snijdt geen hout. Het is aan de asielzoeker zelf om zijn relaas te doen, zijn vrees openbaar te maken en zo mogelijk bewijsstukken bij te brengen.

Het is niet aan de commissaris-generaal om alle eventualiteiten te overwegen.

De Raad besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Volgens hem is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en vreest dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar Sri Lanka gezien hij een reëel gevaar loopt "*wegens de bijzondere situatie die er op dit moment heerst*".

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Immers, een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst -de bijzondere situatie die er op dit moment heerst- volstaat niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad deelt, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden aanvaard. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, wat in casu het geval is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk het Tamil als taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE